"నీకింత నిర్బంధం చేసేమిటి, బావా నిన్ననేగా మనం తప్పకుండా చూడాలన్నావు? మరి రేపు వెళ్దాం అంటే అంత సందేహిస్తావెందుకు?" నళిని సీరియస్‌గా అడిగింది మూర్తి వెంటనే మాట్లాడలేదు అరచేతులు రెండూ ఓ క్షణం [illegible] రాసుకుని తలెత్తాడు

"ఇప్పుడూ వెళ్ళాలనే అంటాను నళినీ కాని పరిస్థితి అలా వచ్చింది మా మేనేజరు ఇందాకా ఫోన్ చేశాడు—రేపు నేను ఆఫీసుకి వస్తే ఎంతో ఎంతో [illegible] అంతపెద్దవాడు శాసించాలా! నోరు తెరిచి అడిగితే కాదంటా! వచ్చే ఆదివారం—ఏం" అన్నాడు

నళిని అనుమానం జరిగిందనుకుంటున్నట్లు కనబడింది నళిని ముఖం ఎర్రబడ్డది కావటం వల్ల లోపలి భావాల తాకిడికి పెల్లుబికే అలలలాగే కదిలింది మూర్తి తన మాట కాదంటున్నాడు—అంతవరకే ఆమె చూసింది. ఎందుకు కాదన్నాడో తెలుసుకోనవసరం—ఆ కారణం తనకి కంటకప్రాయంగా వుంటుందని ఆమెకు ఇన్‌ట్యూటివ్‌గా తెలుసునేమో—ఆమెకు ఓ కారణం బావకి వుండి వుంటుందని అనుకోవాలనికూడా అనిపించదు!

"నా కోసం—ఆ మాత్రం త్యాగం చేయలేవూ?" అన్నట్లు అతని మొగంలోకి చూసింది పర్వతాలు కరిగిపోయే చూపు అది. మూర్తి నిశ్చయమూ కరిగిపోవును—అతని నిశ్చయానికి కారణం అతను నళినికి చెప్పేదే అయితే! కాని అతని కారణం అది కాదు కనుక అతనే చలించలేదు ఆ వేడికి.

నిన్న సాయంకాలం మూర్తి క్లబ్‌కి వెళ్ళక తిన్నగా మేనమామ ఇంటికెళ్ళాడు. ఆ వూరు వచ్చినప్పట్నుంచి అనుకుంటున్నాడు మూర్తి—నళినీ మహాబలిపురం వెళ్ళాలని కాని ఇన్నాళ్లు అక్కడికి వెళ్ళకపోడానికి కారణం అది మద్రాసుకి దగ్గరకావడమే అయి వుండచ్చు. కాని నిన్న మూర్తి ఆఫీసులో కాఫీ తాగుతుండగా సులోచన ఫోన్ చేసింది. "డాడీ ఆదివారం ఇంట్లోనే వుంటారు. కనుక కారు మనం వాడుకోవచ్చు. ఎక్కడికేనా పోదామా? మహాబలిపురం అయితే బావుంటుంది. సాయంత్రానికల్లా తిరిగి రావచ్చు". మూర్తి నమ్మలేనట్లు వింటున్నాడు. ఎంత హాయిగా వుంటుంది మరి!

'మాట్లాడరేం. కీకేస్తానా—"

"వినపడ్లేదు."

"వినండి. శ్రీయుత భానుమూర్తిగారు తీరిక చేసుకోగలిగితే వారికి మొట్టమొదట ఎదురయ్యే ఆదివారాన్ని మా కారులో మహాబలిపురానికి తీసుకెళ్లవచ్చు. వారొక్కరే వెళ్ళలేరు కనుక నేను కూడా."

మూర్తి తనివితీర [illegible] ఉక్కిరిబిక్కిరై అర్థంలేకుండా మాట్లాడాడు "ఓ యస్—చాలా బావుంటుంది—నీ [illegible] మహాబలిపురం [illegible]"

సులోచన ఉడుక్కుని అంది 'ఏమిటిదంతా! నువ్వు ఇందాకా మాట్లాడింది—ఇప్పుడు మాట్లాడుతున్నది నాతోనే—వూ" ఈ లోగా పూర్తిగా కాఫీ పీల్చేసి తేరుకున్నాడు మూర్తి. 'ఏం మాట్లాడను ఉన్నది—కొత్తగా కొన్న షర్ట్స్ వేసుకొస్తాను. సెటిల్ నాటలా అడిగితే ఎప్పుడూ [illegible] వాడడంలేదు" అన్నాడు.

"అయితే అక్కడికే తీసుకురావద్దు—నీ [illegible] నీ షాపులో నాకు నచ్చిన పెయింట్ తెలుసు—అదీ—కెమెరా—మూడు రీల్సు చాలు — నాలుగు తీసుకురా. పుస్తకాలుకూడా అక్కడికక్కర్లేదు నువ్వు చదివే చెత్త తెస్తే వూరుకోను. లైట్‌గా వుండాలి—ఉడ్ హౌస్—ఆ కాదు ఇంకా లైట్‌గా వుండాలి—"

ఇదంతా నోట్ చేసేందుకేనా తన 'షార్ట్‌హాండ్' పరిజ్ఞానం వుపయోగపడిందని ఆనందించాడు మూర్తి. ఆ బ్లూ పాంటు, ఆ షర్టు—అద్భుతంగా వుంటుందనుకున్నాడు. ఆ క్షణంలో సులోచనకు ప్రియమైన ఆ రెండూ తనవైనందుకు గర్వించాడు. రెండు రోజుల క్రితం థియేటర్‌కి [illegible] ఆ బ్లూ పాంటు, ఆ క్రీం కలర్ షర్టు తప్పించి మిగతావన్నీ లాండ్రీలో వున్నాయనేగా అతను—అది [illegible] కాని ఆ కారణం [illegible] తెలుస్తోంది అనుకున్నాడు మూర్తి. తనకి సబ్‌కాన్షస్‌లో మహాబలిపురం ఆదివారం వెళ్ళాలని ఓ కోరిక వుండి వుంటుంది అందుకే [illegible] థియేటర్‌లో [illegible] ఇష్టపడలేదు. అది అసలు కారణం అనుకున్నాడు మూర్తి. మూర్తికి సైకాలజీ అవీ వుంటాయని తెలుసు. అతనికి ఫ్రాయిడ్ పేరు తెలుసు. అతనికి 'హవాక్' అంటే చాలా గౌరవం కూడాను. అతనికి సైకాలజీలో వున్న పరిజ్ఞానమే సై సమర్థనకి పోతున్నది.

హైదరాబాద్ బ్రాంచి : సుల్తాన్ బజార్ సెంట్రల్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా ఎదురుగా హైదరాబాద్ (దక్కన్)

నళిని ఎన్నాళ్ళనుంచో పోరుపెడుతోంది మహాబలిపురం వెళ్ళాలని. తనతోపాటు నళినినికూడా తీసుక వెళ్తే ఎంతో సంతోషిస్తుందనుకున్నాడు మూర్తి. ఒకరి రాక ఒకరికి తెలీసికుండా, ప్రయాణం మొదలైనప్పుడు తెలిపి ఆశ్చర్యం కలిగించాలనుకున్నాడు మూర్తి. అందుకనే ఆఫీసునుంచొస్తూనే నళినికి చెప్పాడు 'మహాబలిపురం వెళ్దామని'.

ఆ మూర్తే ఇప్పుడు 'రేపు మహాబలిపురం రావనడం' ఎందుకో నళినికి అర్థంకాలేదు. నళినికి కోపం వచ్చింది. ఏడుపుకూడా వచ్చింది. "బావా! మీ మగాళ్ళంతా ఇంతే--క్షణ క్షణానికి మారిపోతారు"

"మొండి పట్టుదల, పెంకితనం ఆడవాళ్ళవే. గ్రాంటెడ్" మూర్తి వెక్కిరింపుగా అన్నాడు.

నళిని పెదవులు బిగించి నిశ్చలంగా నిలుచుంది. కళ్ళలోంచి కారి, చెక్కిళ్ళమీంచి జారే ఆ చుక్కల్ని చూసి నళిని హృదయమే అలా కరిగి ప్రవహిస్తోందనుకున్నాడు మూర్తి. "నళినీ—ఏడాకు నళినీ—మా మానేజర్ని కన్విన్స్ చేసేందుకు ట్రై చేస్తాను. ఏం" అన్నాడు. నళిని మరో నిముషం అలా నడూరాలా ఉండిపోతే అతను లొంగిపోయేవాడే—సులోచన రాకపోయినా మహాబలిపురం వెళ్ళడానికి ఒప్పుకొనేవాడే. 'నళిని మరొక్కసారి అడిగితే ఒప్పేసుకుందాం' అనుకున్నాడు.

నళిని ఆఖరిగా కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది. అప్పుడు వేలి చివర నిలిచిన ఓ బొట్టుని మూర్తి ప్రేమతో చూసింది. 'నేవెళ్తాను—వచ్చేదీ రాందీ ఫోన్ చెయ్యి' అని గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

మూర్తి ఫోన్ అందుకున్నాడు.

"హలో! హలో!"

"ఎవరు"

"నేను—మూర్తిని."

"నువ్వేనా! రేపు థియేటర్కి వస్తావా. హిచ్ కాక్ పిక్చర్."

"అదేమిటీ సులోచనా? రేపు మహాబలిపురం వెళ్దామనుకున్నాంగా— వెళ్దాం. మంచిదానివి కాదూ."

"ఎన్నిమార్లు చెప్పను మూర్తీ—డాడీ కారు వుంటుందనుకున్నాను నిన్న. కాని రేపు కారు ఆయన కవసరం. వచ్చే ఆదివారం వెళ్దాం. ఏం—పోనీ నువ్వొక్కడివే—"

"నువ్వు రాకపోతే నేనూ వెళ్ళను. అందం మహాబలిపురంలో ఎప్పుడూ వుండదు—నువ్వుంటేనే—వున్నప్పుడే వుంటుంది. అంతా 'మూడ్' ని బట్టి వుంటుంది. నా కోసం ఆ మాత్రం—టాక్సీలో పోదాం. ఏం"—

"అదేం కుదరదండీ బాబుగారూ—డాడీ కారులో వెళ్ళాలనుకున్నాను. అందులోనే వెళ్ళాలి. రేపు పిక్చర్ పోదాం—గుడ్ నైట్."

"గుడ్నైట్" నీరసంగా అన్నాడు మూర్తి.

వరండాలో కమ్మని చీకట్లో నిలుచుని ఇదంతా వింది నళిని. చరచరా నాగుపాములా పాకిపోయింది తిరువీధి. చాలా దూరమే వాళ్ళున్న ఇల్లు. అయితేనేం అప్పుడు వేరు. ఇప్పుడు వేరు. నటించడం అమర్యాద అనుకునేది—తను ఓర్చుకోలేని ద్రోహం అనుకునేది. అంత ఇష్టంగా ఎలా నటించగలిగిందో ఇప్పుడు!

* * *

మూర్తికి నిద్రపట్టలేదు. ఉడ్ హౌస్ చదవడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని, అది చాలా 'టఫ్' గా వున్నట్టనిపించి మానుకున్నాడు.

ఆలోచిస్తున్నాడు. సులోచన ఆ మాత్రం చెప్పిన మాట వినకూడదూ? అని ప్రశ్నించుకుని 'ఏమ కూడదు' అని జవాబు చెప్పుకున్నాడు. పోనీ నళినికి అంత పట్టుదల ఎందుకు? నళిని అంటే కోపం వచ్చిందతనికి. నళిని తన మీద అధికారం చేయాలని చూస్తోంది. అది అతనికి నచ్చలేదు. తను సులోచనకోసం త్యాగం చేయడంలేదూ? సులోచన రావటం లేదని తను కూడా అంత ఇష్టమైన శిల్పాలని చూడ్డం వాయిదా వేస్తున్నాడంటే—!

నళిని ఎప్పుడు తెలివి తక్కువగా మాట్లాడింది—ఎప్పుడు వికారంగా కనిపించేది—ఎవరిచేత చివాట్లు

చర్మంలో పరిశుద్ధత

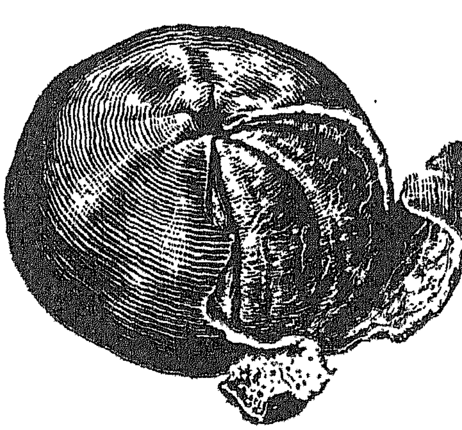

భద్రపరచడం

తుషార్
విటమిన్లుగల వనస్పతి
సీలు వేసిన
డబ్బాలలో దాని
పరిశుద్ధత
భద్రపరచబడింది

2, 5, 10 పౌనుల
డబ్బాలలో
దొరుకగలదు

తుంగభద్ర ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్, కర్నూలు.